

Чому так?

Євген Дудар

Я дійшов висновку, що всі непорозуміння з довколишнім світом у мене починаються від запитання: "Чому так?"

Це запитання спричинилось до мого нервового виснаження. Збільшився лівий шлуночок серця, а в правому передсерді перекутився клапан.

"Чому так?" — питав я в себе. В автобусі. Після того, коли ревизор оштрафував мене як зайця. На п'ятдесят копійок. І півгодини читав мораль. Чому так? Адже в касу я опустив п'ять копійок, вона ж тільки клацнула, а квитка не дала.

"Чому так?" — запитував я в себе. Коли товариш по роботі звинуватив мене в тому, ніби я розповів усьому колективу, що в його жінки ліве вухо менше за праве. І протягом року до мене не говорив. Чому так, коли вух його жінки я в очі не бачив?

"Чому так?" — мучило мене. Коли моя рідна жінка приплела мені сусідку. А потім ще й скаржилась, що я думаю тільки про себе. Чому так? Сусідка мені потрібна, як собаці моторолер. І мені більше нічого не залишалось робити, як думати лише про рідну жінку.

"Чому так?" — мозолило мою голову й пекло моє серце. Коли мої співробітники почали закидати, що я підлабузник. Мовляв, перед шефом вигинаю хребта. Шефові заношу хвоста. І майже зі мною не віталися. Чому так? Шефа бачу раз на рік. І то через вікно, як він виходить зі своєї машини або сідає в неї.

Коли серце моє було на грані інфаркту, печінка на грані цирозу, а нерви на грані розриву, я звернувся до лікаря:

— Чому так?

— Забагато ставите перед собою запитань: "чому так?" — пояснив авторитетно лікар.

Тепер я чергую біля входу. Як тільки-но машина шефа зупиняється, підбігаю, відчиняю йому дверцята. Низько кланяюся, хапаю його портфель. Шефові кидаю облесну репліку: "Я людина проста, до всього звик. А вам треба здоров'я берегти. Для загалу".

Тепер усі співробітники вітаються зі мною, як із самим шефом.

Удома в мене затишно, як під райським кущем. Я перестав про жінку думати, турбуватись про неї і почав учащати до сусідки... на борщ...

Товариш, дружина якого нібито з нестандартними вухами, вже до мене по-людськи заговорив. Одразу ж після того, як я оповістив увесь колектив, що його жінка має не тільки криві вуха. А коли спить, то хропе.

В автобусах чи в трамваях тепер завжди їду без квитка. Як тільки входить ревизор, я починаю волати:

— Крадії! Грабіжники! Алкоголіки! Дармоїди! Прилаштувались біля корита. А каси не працюють. Каси ковтають людську працю!..

Не витримав ще жоден ревізор. Тікає на першій зупинці.

Щоправда, тепер мене інколи називають грубіяном. Невихованим. Але зате нерви в мене стали, як посторонки. Лівий шлуночок серця працює не гірше за правий. На місце став клапан правого передсердя. Печінка у межах норми.